

Savanoriaujanti mama ir močiutė: „Kai pačiai prireikia pagalbos, užsinori jos duoti ir kitiems“

Marijampolėje gyvenanti Svetlana Aleknavičienė savo laiką skiria padėti kitiems. Jau trejus metus savanoriaujanti moteris neslepia, jog jai pačiai išgyvenant sunkius laikus šalia visuomet buvo padėti pasiryžę žmonės. Šiandien ji stengiasi atsilyginti tuo pačiu ir džiaugiasi galinti dienas praleisti apsuptyje tų, kurie ją myli.

Mėgaujasi savanorišku darbu

45-erių Svetlana savo dienas leidžia prisidėdama prie paramos kitiems – ji ruošia bei dalina maistą ir, kaip sako pati, padeda su „įvairiausiomis smulkmenomis“: sąskaitomis, dokumentais ir patalpų tvarka.

„Artimiausiu metu tikrai planuoju ir toliau dirbti su labdara. Anksčiau pati ateidavau pasiimti produktų, tuomet man pasiūlė savanoriškai padirbėti ir aš net nepagalvojau atsisakyti. Turbūt

Nuotrauka iš asmeninio archyvo

mane pritraukė tai, kad ir pati esu praėjusi vargus – žinau, ką reiškia ir kiek daug padaro ta pagalba. Todėl sulaukus pasiūlymo norėjosi pačiai padėti kitiems“, – savo pasirinkimus aiškina moteris.

S. Aleknavičienė pati naudoja pagalbą sunkiai gyvenantiems. Ji sulaukia Europos pagalbos labiausiai skurstantiems asmenims fondo paramos maisto produktais. O nuo 2015-ųjų šią paramą išdalinti

padeda ir pati.

„Prieš tai dirbau maisto sandėlyje, todėl sukūris tarp maisto produktų man pažįstama“, – juokauja Svetlana.

Svajoja apie kaimišką buitį

Jos vyras Romanas šiuo metu pradėjo nuosavą smulkaus verslo projektą – vyras turi vežėjo licenciją ir dienas leidžia gabendamas miestiečius į oro uostą ar stotį. Tiesa, veiklą jis pradėjo vos prieš mėnesį, tad investicijų atsipirkimo dar teks palaukti.

Marijampolėje moteris gyvena jau 23 metus, nors turėdama galimybę mielai kraustyti atgal į kaimą, iš kur ir yra kilusi. Augalus mėgstančiai Svetlanai sugrįžimas arčiau gamtos būtų svajonės išsipildymas, tik tam kol kas nėra galimybių.

„Esu gimusi ir augusi kaime. Ir savo vaikus pradėjau auginti dar kaime. Tik po skyrybų su pirmuoju vyru gyvenimas taip susiklostė, kad teko kraustyti į miestą. Aš esu žemės žmogus. Ir dabar sau užsiauginu visas daržoves, kurių tik reikia. Kaime galėčiau save realizuoti –

mėgstu tokį ramų gyvenimą, kai savo rankomis gali nudirbti, ką tau reikia“, – neabejoja Svetlana.

Triskart mama ir dukart močiutė

Svetlana turi tris vaikus: dvi dukteris ir sūnų. Visi vaikai jau suaugę, o viena iš dukrų jau turi savo atžalą.

„Savo gyvenimą skirstyčiau į tris etapus: prieš vaikus, su vaikais ir vaikams jau pradėjus savarankiškus gyvenimus. Prieš dešimt metų gyvenau savo vaikams, o dabar vėl galiu gyventi sau. Tačiau labai mėgstu padėti kitiems, nes man sunkiau gyvenančių žmonių nuoširdžiai gaila“, – pasakoja S. Aleknavičienė.

Moteris džiaugiasi ir tuo, jog paprašius vaikų pagalbos, jie niekada neatsisakys. O Airijoje gyvenanti dukra kartu su vietinėmis moterimis netgi padeda organizuoti labdarin-gas siuntas į Ukrainą.

Jei nepadėsi kitiems, negali tikėtis pagalbos ir pats

Marijampolietė tiki, jog svarbiausia pamoka, kurią gyvenime

reikia išmokti – gebėjimas nesukelti kitiems jokių nereikalingų rūpesčių.

„Visus savo vaikus mokiau, kad nuo mažens būtų tvarkingi. Kad rūbai būtų sudėti, indai suplauti. Kiekvienas daiktas turi turėti savo vietą. Kitaip kas iš žmogaus bus? Aplinkoje matau gyventojus, kurie neturi socialinių įgūdžių: negali auginti savo vaikų, negali patys pasigaminti valgyti, negali susitvarkyti. Ką toks žmogus gali pasiekti? Geri įvykiai seka gerus darbus, o jei po savęs visada palieki jovalą, kam tu būsi įdomus“, – savo filosofiją atskleidžia Svetlana.

Ji didžiuojasi sugebėjusi šitai įskiepyti savo atžaloms, kurie šiandien jau išlaiko save ir nuolat padeda motinai.

„Mano laimė – tai mano šeima. Tai, kad jie sveiki. Tai, kad jie laimingi ir dori. Esu laiminga, nes mane supantys žmonės myli mane ir aš myliu juos. Na, ir kad turiu sveikatos padėti kitiems“, – šypsosi S. Aleknavičienė.

Užs. 495.

EUROPOS PAGALBOS LABIAUSIAI SKURSTANTIEMS ASMENIMS FONDAS

Buvo pristatomas baltiškasis kostiumas, vyko praktiniai mokymai

Marijampolės kultūros centre vyko amatų dirbtuvės, kurių tema buvo baltiškasis kostiumas. Tai vienas iš Marijampolės kultūros centro projekto „Sūduvių ugnys – budinam svieta“ renginių.

Režisierė ir kolektyvų vadovė Žydruolė Mankauskaitė-Zenevičienė (centre) klausinėjo archeologės Daivos Steponavičienės (kairėje) įvairių praktiškų dalykų.

Apie baltiško kostiumo ypatybes susirinkusiems išsamiai papasakojo archeologė, humanitarinių mokslų daktarė Daiva Steponavičienė, kuri yra ir folkloro, postfolkloro atlikėja, žinoma Rugiaveidės vardu.

Kaip teigė archeologė, pagrindiniai kostiumų rekonstravimo principai – laikotarpis ir teritorija, o tada jau reikia žiūrėti, ar vyro, ar moters tai daiktas. Vyriska segė netinka moterims ir atvirkščiai – tai klaida. Kaip ir klaida būtų segti žemaitėms seges, nes jos nešiojo smeigtukus. Tokių specifinių dalykų reikia klausyti profesionalo, kuris galėtų patarti.

„Taip išsėna, kad aš likau vienintelė specialistė šalyje. Žmonės dabar daug daro rūbų rekonstrukcijų, ir sau, ir kolektyvams, bet išdidžiai neklaužia specialistų. Galia pasakyti, kad ne archeologui suprasti specialią literatūrą yra sunku, nes ji

nerašoma populiariai. O aš išleidau tik porą kalendorių su pavyzdžiais“, – sakė archeologė. Vienas iš jų – 2010 m. Tūkstantmečio dainų šventei išleistas atkurtų I–XVI a. lietuvių kostiumų kalendorius.

Buvo aptariamoms visos kostiumo dalys, avalynė, papuošalai. Pranešėja sakė, kad ne visų jų paskirtis ir praktinė reikšmė aiški. Štai kad ir antsmilkinių – gal tai apsaugojimas nuo blogo žodžio, nes jie dengė ausies landą?

Segių būta įvairių rūšių: lankinė, arbaletinė, pasaginė. Bet jų pavadinimai sukurti pagal mūsų dabartinį suvokimą ir patyrimą, kad patys susisnekėtume.

(Nukelta į 9 psl.)

Ričardo PASILIAUSKO nuotraukos

Visos baltiško kostiumo dalys buvo pademonstruotos skaidrėmis.

Aplankė su dovanomis

Artėjant šv. Velykoms jaunosios samarietės aplankė sunkiau gyvenančius senolius. Daugiausia tai vieniši pasiligoję garbaus amžiaus žmonės, retai besulaukiantys svečių ar net neturintys, ko laukti.

Idėja kilo iškart po „Maisto banko“ akcijos, kurioje buvo surinkta nemažai ilgai negendančių produktų. Po akcijos jaunosios samarietės Ugnė, Vasarė, Adelija ir Paulina suruošė maisto paketus. Jie labai pradžiuogino aplankyti žmones. Įdėtą darbą atpirkė senelių šypsenos, džiaugsmo ašaros, padėka už tai, jog jie gali pasijausti mylimi, reikalingi, neatstumti. Senoliai ne tik papasakojo apie savo sveikatą, anūkus, kasdienį gyvenimą, bet ir pasidalijo nuotraukomis bei išgyvenimais. Merginos pažadėjo užsukti ir vėl pradžiuginti juos.

O viskas prasidėjo 2016 m. Želsvos pagrindinėje mokykloje vykusiame Lietuvos samariečių bendrijos jaunimo sąskrydyje. Tai buvo pirma ir lemtinga pažintis su šios organizacijos veikla. Jaunimui vieno renginio buvo negana, todėl jie įsitraukė į šią veiklą. Organizavo pirmosios pagalbos renginį, dalyvavo „Maisto banko“ akcijoje, darė gerus darbus, tokius, kaip šis senelių lankymas, ir tikrai neketina sustoti. Aktyvios Želsvos merginos sako, jog jau yra priklausomos nuo gerų darbų. Tai pamažu tampa jų kasdienybe ir gyvenimo dalimi. Jos aukoja savo laiką, neprašo ir net nenori atlygio. Pasak jų, didžiausias įvertinimas – žmonių šypsenos ir padėka jų spindinčiose akyse.

„Suvalkiečio“ informacija

Kviečiame apsilankyti

XIX tarptautinis sakralinės muzikos festivalis „Džiūgaukim... Aleliuja“

Balandžio 8 d., sekmadienis

Šv. Vincento Pauliečio bažnyčioje

12.30 val. – sakralinės muzikos koncertas. Dalyvauja Klaipėdos kultūros centro „Žvejų rūmai“ mišrus choras „Klaipėda“ (dirigentas prof. Kazys Kšanas). Solistai Audronė Levickytė-Bumbulienė ir Mindaugas Gylys; 18 val. – šv. Mišios. Gieda Marijampolės kultūros centro kamerinis choras „Suvalkija“ (vadovė Virginija Junevičienė).

Kultūros centro dailės galerijoje

15 val. – muzikinė svetainė. Dalyvauja chorai „Klaipėda“, „Suvalkija“, Šv. Cecilijos gimnazijos berniukų ir jaunimo choro solistai.

„Suvalkiečio“ informacija